

socialcenter har stoppet hjælpen til vedkommende.

Af bistandslovens § 39, stk. 2, fremgår det, at der skal ses bort fra erstatning, som udbetales som kompensation for varigt mén. Der ønskes en begrundet redegørelse for, med hvilken hjemmel socialcentret kan sætte lighedstegn mellem erstatning for tab af erhvervsevnen og formue og dermed stoppe udbetaling af bistandshjælp.

Svar (18/1 96)

Socialministeren (Karen Jespersen):

I begrundelsen for spørgsmålet anføres det, at socialcentret har standset kontanthjælpen til den pågældende.

Jeg kan om sagen – jf. henvendelsen af 3. januar 1996, som også er nævnt i begrundelsen – oplyse, at pågældende har fået tilkendt en erstatning fra Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser. Erstatningen indeholder efter det oplyste erstatning for tab af erhvervsevne, kompensation for varigt mén samt dækning af udgifter til tandbehandling og psykologbehandling.

Reglerne om formue, herunder erstatninger, fremgår af bistandslovens § 39.

Efter bistandslovens § 39, stk. 1, 1. pkt., forudsætter ydelse af hjælp, at den, der søger hjælp, ikke er i besiddelse af formue. Når en formue skal anvendes til den løbende forsørgelse i stedet for kontanthjælp, skyldes det, at reglerne om kontanthjælp er en del af det nederste sikkerhedsnet, som skal være der, når hverken den enkelte eller familien kan skaffe sig det nødvendige til forsørgelsen.

Da en erhvervsevnetabserstatning træder i stedet for en manglende indtægt som følge af tabet af erhvervsevnen, skal en kontanthjælpsmodtager anvende erstatningen til forsørgelsen.

Der skal efter § 39, stk. 1, 2. pkt., ses bort fra formue, der er nødvendig for bevarelse og opnåelse af en nødvendig boligstandard, eller som bør bevares af hensyn til pågældendes erhvervs- eller uddannelsesmuligheder.

Efter § 39, stk. 2, skal der endvidere ses bort fra erstatninger, som udbetales som kompensation for varigt mén og godtgørelse for ikkeøkonomisk skade.

En kommune kan derfor ikke standse kontanthjælpen, jf. § 39, stk. 1, 1. pkt., hvis kontanthjælpsmodtageren får en formue, der er omfattet af § 39, stk. 2.

Det fremgår imidlertid af henvendelsen af 3. januar 1996, at socialcentret alene har taget erhvervsevnetabserstatningen i betragtning som formue efter § 39, stk. 1, 1. pkt., og ikke den del af formuen, som kan henføres under § 39, stk. 2.

Endelig vedlægger jeg kopi af mit svar i samme sag til Folketingets Socialudvalg, hvoraf fremgår, at jeg på grund af sagens øvrige omstændigheder vil overveje mulighederne for en ændring af lovgivningen. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 949

Til erhvervsministeren (8/1 96) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke initiativer ministeren har taget eller vil tage for at rejse spørgsmålet om »Patent Blue« i EU i forbindelse med implementeringen af farvestofdirektivet?«

Begrundelse

Ministeren har tidligere over for Folketinget tilkendegivet, at hun agtede at rejse spørgsmålet om at tillade brugen af Patent Blue i EU i forbindelse med den danske eksport af fetaost til Iran, hvis det ikke var lykkedes MD-Foods m.fl. at finde tilfredsstillende alternativer.

Efter spørgerens opfattelse ville et sådant initiativ kunne skade eventuelle danske forsøg på at forbyde eller begrænse brugen af farvestoffer og andre tilsætningsstoffer ud fra et sundhedspolitisk standpunkt baseret på forsigtighedsprincippet. Spørgeren ønsker derfor sikkerhed for, at Danmark ikke tager initiativer til at tillade flere farvestoffer i vores fødevarer.

Svar (17/1 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Under forhandlingerne af direktivet om farvestoffer i levnedsmidler anerkendte både Rådet og Kommissionen, at et forbud mod brug af farvestoffet Patentblå V i hvide oste ville skabe problemer for eksporten af dansk fetaost til tredjelande. I forbindelse med den endelige vedtagelse af direktivet den 16. juni 1994 bekræftede Kommissionen, at man fortsat ville arbejde med at finde en tilfredsstillende løsning